

УДК 341.1/8



Назимко Олена Вікторівна,
кандидат юридичних наук
(Донецький юридичний інститут МВС України)

НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ СТАНДАРТИ РЕГУЛЮВАННЯ ТРУДОВИХ ВІДНОСИН У СФЕРІ НАУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗА СУЧАСНИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РЕСПУБЛІКИ В'ЄТНАМ

У даній статті автор здійснює розгляд та аналіз нормативно-правових стандартів регулювання трудових відносин, що мають місце в рамках сфери науково-дослідницької діяльності, відповідно до діючого Закону Соціалістичної Республіки В'єтнам «Про діяльність у сфері розвитку науки та технологій». Автор наводить саме ті правові норми даного Закону, які встановлюють та регулюють правовий статус працівника сфери розвитку науки та технологій в якості повноправного суб'єкта інституту трудових відносин. На прикладі даного Закону автор також наводить підтвердження усталеного характеру одночасної, точніше міжгалузевої належності сфери науково-дослідницької діяльності як до системи суто трудового права, так і системи права у сфері освіти, науки та культури, що, таким чином, має прояв не лише на рівні міжнародного, але й національного права певної, окремо взятої країни.

Ключові слова: нормативно-правові стандарти, інститут трудових відносин, організації у сфері розвитку науки та технологій, Закон Соціалістичної Республіки В'єтнам «Про діяльність у сфері розвитку науки та технологій», працівники у сфері розвитку науки та технологій.

Актуальність. Достатньо природним та очевидним видається те, що зарубіжні нормативно-правові стандарти правового регулювання сфери науково-дослідницької діяльності у своїй сукупності не можуть являти собою якоїсь змістовно-ідентичної нормативно-правової системи.

Навіть попри наявність та дію таких універсальних та спеціалізованих, обов'язкових та рекомендаційних джерел міжнародного права як Загальна декларація прав людини від 10 грудня 1948 року, Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права від 16 грудня 1966 року, Рекомендація ЮНЕСКО про статус науково-дослідницьких працівників від 20 листопада 1974 року та Рекомендація ЮНЕСКО про статус викладацьких кадрів вищих навчальних закладів від 11 листопада 1997 року, які, у свою чергу, належать водночас як до системи міжнародного трудового права, тобто права Міжнародної Організації Праці (МОП), так і до системи міжнародного права Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки та культури (право ЮНЕСКО), кожна держава світу відтворює власні, національні, подекуди достатньо оригінальні, відносно неповторні та відмінні, специфічні нормативно-правові стандарти щодо здійснення та регулювання науково-дослідницької та тієї чи іншої суміжної їй діяльності.

Означена відмінність зумовлюється цілою низкою найрізноманітніших чинників, серед яких слід назвати, наприклад, культурно-національні або цивілізаційно-релігійні та регіональні особливості тієї чи іншої держави, пануючий в ній суспільно-політичний устрій, визначену в ній пріоритетність досягнення тих чи інших тактичних або стратегічних цілей та завдань із розвитку науково-дослідницької діяльності. Отже, зміст подібних

норм, що містяться, наприклад, у відповідних джерелах права країн Західної Європи може суттєво відрізнятися від аналогічних норм, наприклад, країн регіону Південно-Східної Азії, до якого належить, зокрема, і Соціалістична Республіка В'єтнам.

Тому надзвичайно важливим та актуальним видається розгляд, знання, розуміння та аналіз змісту тих чи інших зарубіжних, зокрема, наприклад, в'єтнамських, також достатньо відмінних нормативно-правових стандартів регулювання трудових відносин у рамках сфери науково-дослідницької діяльності.

Здійснення новітніх наукових досліджень в цій, окремо взятій, правовій проблематиці зарубіжного трудового права та права у сфері освіти, науки та культури надасть українським науковцям-правникам можливість розробляти та вносити корисні, новаторські законотворчі пропозиції, спрямовані на виважене реформування відповідних частин/норм сучасного права України у сфері здійснення та регулювання науково-дослідницької діяльності.

Аналіз використаних джерел. Ґрунтовний розгляд та аналіз змісту нормативно-правових стандартів щодо регулювання трудових відносин у сфері науково-дослідницької діяльності за сучасним законодавством Соціалістичної Республіки В'єтнам здійснено за допомогою звернення до нині діючого Закону Соціалістичної Республіки В'єтнам «Про діяльність у сфері розвитку науки та технологій» №29/2013/QН13 від 18 червня 2013 року [1].

Метою даної статті є ґрунтовний розгляд та аналіз змісту нормативно-правових стандартів регулювання трудових відносин у сфері науково-дослідницької діяльності, відповідно до правових норм вказаного Закону.

Виклад основного матеріалу. Явною системно-галузєвою, достатньо характерною рисою Закону Соціалістичної Республіки В'єтнам «Про діяльність у сфері розвитку науки та технологій» (надалі – Закон) є його належність як до галузі трудового права, так і до інших галузей права, наприклад, права у сфері освіти, науки та культури та права інтелектуальної власності. Однак, так чи інакше, сфера науково-дослідницької діяльності, зокрема і в Соціалістичній Республіці В'єтнам, не може бути відокремлена від поняття праці або професійної діяльності як такої, а відносини між людьми, які мають місце під час здійснення такої діяльності, не можуть не містити тих чи інших характерних ознак саме інституту трудових відносин.

Насамперед слід зазначити, що в'єтнамське правове та суто термінологічне тлумачення таких базових понять, як «наука», «наукова діяльність» та «наукове дослідження» якщо не дослівно, то у своєму загальнозмістовному контексті співпадають із аналогічними поняттями наведених вище джерел права МОП та ЮНЕСКО. Так, пп. 1, 3, 4, 5 та 6 ст. 3 «Тлумачення термінів» Розділу I «Загальні положення» Закону надають наступні базові визначення (переклад з мови-оригіналу джерела): «1. Наука означає систему знань про природу та закони існування та розвитку природних об'єктів та феноменів, суспільства та наукових поглядів. 3. Діяльність із розвитку науки та технологій означає здійснення наукового дослідження, дослідження у сфері розвитку технологій, експериментальну розробку, технологічну розробку та практичне застосування, надання послуг із здійснення наукового дослідження та дослідження у сфері розвитку технологій, сприяння ініціативній та іншій креативній діяльності, спрямованій на розвиток науки та технологій. 4. Наукове дослідження означає діяльність, спрямовану на відкриття, ідентифікацію та осягнення природи і законів природних феноменів, суспільства та наукових поглядів; винахід рішень для практичного застосування. 5. Фундаментальне дослідження означає дослідницьку діяльність, спрямовану на осягнення природи та законів природних об'єктів та феноменів, суспільства та наукових поглядів. 6. Прикладне дослідження означає діяльність із вивчення та застосування результатів наукових досліджень, спрямованих на створення нових технологій або поновлення технологій, які приносять користь людям та суспільству» [1].

Відповідні норми Закону містять три основні суб'єктно-правові елементи інституту трудових відносин, до яких належать, по-перше, сам інститут праці, діяльності, послуг, таким чином, професійних дій, по-друге, суб'єктно-організаційний та суб'єктно-правовий інститут юридичної особи, тобто роботодавця у сфері здійснення науково-дослідницької діяльності, по-третє, інститут працівника у сфері здійснення науково-дослідницької діяльності, який володіє правами та обов'язками, невід'ємними від поняття/інституту трудових відносин. Так, у пп. 10, 11 та 12 цієї ж самої ст. 3 Закону зазначається (переклад з мови-оригіналу джерела): «10. Послуги із здійснення наукового дослідження та дослідження у сфері розвитку технологій означають діяльність із надання технічних послуг або допомоги у здійсненні наукового дослідження та допомоги у розвитку технологічної сфери; діяльність, яка має відношення до сфери інтелектуальної власності, технологічного трансферу, технічної стандартизації та регуляції, системи вимірювання, якості продукції та товарів, радіації та ядерної безпеки та атомної енергії; інформаційні послуги, консультативні послуги, професійна підготовка та перепідготовка, популяризація та застосування наукових та технологічних досягнень у сферах соціально-економічного розвитку. 11. Організаціями у сфері розвитку науки та технологій є ті організації, чия основна функція полягає у здійсненні наукового дослідження, дослідження у сфері розвитку технологій, також розвитку або наданні послуг із здійснення наукового дослідження та дослідження у сфері розвитку технологій, коли такі організації засновані та здійснюють свою діяльність згідно з законодавством. 12. Працівниками у сфері розвитку науки та технологій є особи, які здійснюють наукове дослідження та дослідження у сфері розвитку технологій».

Більш детально форми організацій та види юридичних осіб, які, будучи (потенційними) роботодавцями у сфері розвитку науки та технологій, здійснюють одну з базових функцій інституту трудових відносин, викладено у п. 1 ст. 9 «Форми та класифікація» секції 1. «Заснування, права та обов'язки організацій у сфері розвитку науки та технологій» Розділу II «Організації у сфері розвитку науки та технологій» (переклад з мови-оригіналу джерела): «1. Форми організацій у сфері розвитку науки та технологій викладено нижче: а) організації, які здійснюють наукові дослідження та організації із здійснення наукових досліджень та досліджень із розвитку технологій, засновані у формі академій, інститутів, центрів, лабораторій, дослідницьких станцій, обсерваторій, експериментальних станцій та інші форми, зазначені Міністром з питань розвитку науки та технологій; б) заклади вищої освіти, створені відповідно до Закону про вищу освіту; в) організації із надання послуг у сфері розвитку науки та технологій, засновані у формі центрів, офісів, експериментальних станцій та інші форми, уточнені Міністром з питань розвитку науки та технологій».

В п. 1 та 2 ст. 11 «Умови заснування та реєстрації діяльності організацій у сфері розвитку науки та технологій» того ж самого Розділу II Закону містяться положення, які окреслюють характерні елементи суб'єктності таких організацій, притаманні юридичним особам, в даному випадку роботодавцям в рамках інституту трудових відносин (переклад з мови-оригіналу джерела): «1. Організацію у сфері розвитку науки та технологій може бути засновано, якщо цілком виконано наступні умови: а) якщо така організація, відповідно до існуючого законодавства, має статут щодо своїх організаційних та функціональних засад та визначилася із цілями та напрямками своєї діяльності; б) якщо така організація має власні наукові та технічні кадри (таким чином, працівників. – *О.Н.*) та такі фізико-технічні основи, які відповідають вимогам досягнення низки цілей та напрямів, та якщо така організація виконує статут щодо своїх організаційних та функціональних засад».

Суб'єктами, які наділені, насамперед, правом, ініціативою створювати організації у сфері розвитку науки та технологій, самим ставати, таким чином, невід'ємною та, скажімо так, характерною, природною стороною інституту трудових відносин, в даному випадку трудових відносин у сфері науково-дослідницької діяльності, визначено, відповідно до ст. 12 «Компетенція, порядок та процедури створення, об'єднання, розділення,

роз'єднання, розпаду організації у сфері розвитку науки та технологій» того ж самого Розділу II Закону, є (переклад з мови-оригіналу джерела): «1. Компетенцією створювати організації у сфері розвитку науки та технологій наділені: а) Національна Асамблея та Постійний Комітет Національної Асамблеї мають право створювати підпорядковані їм організації у сфері розвитку науки та технологій; б) Уряд має право створювати підпорядковані йому організації у сфері розвитку науки та технологій; в) Верховний Народний Суд має право створювати підпорядковані йому організації у сфері розвитку науки та технологій; г) Верховна Народна Прокуратура має право створювати підпорядковані їй організації у сфері розвитку науки та технологій; д) Прем'єр-міністр має право засновувати сам або уповноважувати міністрів, голів відомств міністерського рівня або голів відомств при Уряді засновувати організації у сфері розвитку науки та технологій, підпорядковані міністерствам, відомствам міністерського рівня, відомствам при Уряді; е) міністри, голови відомств міністерського рівня, голови відомств при Уряді мають право засновувати організації у сфері розвитку науки та технологій, підпорядковані їхнім міністерствам, відомствам міністерського рівня, відомствам при Уряді; є) Провінційні Народні Комітети мають право засновувати місцеві організації у сфері розвитку науки та технологій; ж) політичні організації, соціально-політичні організації, соціальні організації та соціально-професійні організації мають право засновувати організації у сфері розвитку науки та технологій згідно з їхніми статутами та чинним законодавством; з) підприємства, інші організації та приватні особи мають право засновувати свої власні організації у сфері розвитку науки та технологій».

Не менш важливі та характерні функціональні риси суб'єкта трудових відносин, а також риси, притаманні саме науково-дослідницьким та навчальним закладам багатьох інших країн світу, та риси, притаманні суб'єктам права у сфері освіти, науки культури, відзначено у пп. 1, 2, 3, 4, 5 та 6 ст. 13 «Права організацій у сфері розвитку науки та технологій» (переклад з мови-оригіналу джерела): «1. Користуватися автономією та брати на себе відповідальність за діяльність із розвитку науки та технологій у тих сферах, причетність до яких оформлено наявністю реєстраційних сертифікатів. Держава утверджує план фінансування організацій у сфері розвитку науки та технологій. 2. Проходити реєстрацію в якості кандидатів або бути безпосередньо призначеними (з боку державних установ. – *О.Н.*) для виконання завдань у сфері розвитку науки та технологій; укладати контракти у сфері розвитку науки та технологій; здійснювати підготовку кадрів та виховувати таланти у сфері розвитку науки та технологій. 3. Засновувати (додаткові. – *О.Н.*) організації у сфері розвитку науки та технологій, бізнес-підприємства або підпорядковані їм підприємства у сфері розвитку науки та технологій, представництва та філіали всередині країни та за кордоном для здійснення діяльності у сфері розвитку науки та технологій, відповідно до цього Закону та інших відповідних законів. 4. Вступати у співробітництво із окремими або спільними підприємствами, використовуючи власні кошти або отримуючи фінансову допомогу від інших організацій та осіб; робити грошові внески, надавати власність або права інтелектуальної власності для того, аби здійснювати розробки у сфері розвитку науки та технологій, виробництва та бізнесу, відповідно до існуючого законодавства. 5. Користуватися інститутом захисту своїх інтелектуальних прав; передавати або затверджувати результати своєї діяльності у сфері розвитку науки та технологій, відповідно до законів про інтелектуальну власність та передачу технологій. 6. Публікувати результати своєї діяльності із розвитку науки та технологій, відповідно до норм Закону про пресу та Закону про здійснення публікацій та інших законодавчих актів».

Надзвичайно важливими, з точки зору функціонування права в рамках інституту трудових відносин, видаються пп. 1, 2 та 7 ст. 14 «Обов'язки організацій у сфері розвитку науки та технологій» (переклад з мови-оригіналу джерела): «1. Реєструвати операції у сфері розвитку науки та технологій; здійснювати діяльність у сфері розвитку науки та технологій в рамках сфер, означених в реєстраційних сертифікатах про діяльність. 2. Виконува-

ти свої зобов'язання, відповідно до підписаних контрактів та завдань із розвитку сфери розвитку науки та технологій, затверджених компетентними агенціями та організаціями. 7. Захищати інтереси Держави та суспільства, права та законні інтереси працівників сфери розвитку науки та технологій в рамках їхніх організацій (мається на увазі надання всього соціального пакету, передбаченого інститутом трудових відносин: зарплата, фіксований робочий час, вихідні, відпустка, підвищення по службі, право на страйк тощо. – *О.Н.*), охороняти державну таємницю у сфері розвитку науки та технології).

Деякі не лише характерні, але й достатньо виняткові, зокрема фінансові, організаційні права та спеціальні права у сфері обмеження несення цивільної відповідальності учасниками інституту трудових відносин, тобто працівниками сфери розвитку науки та технологій, зазначено у п. 1 ст. 23 «Стимули для використання людських ресурсів та талантів для розвитку науки та технологій» (переклад з мови-оригіналу джерела): «Особа, яку призначено на посаду наукового дослідника або посаду, пов'язану із розвитком технологій, має право на наступне: а) бути затвердженою на своїй посаді та мати право отримувати заробітну плату та утримання, гідне для його/її професії та можливостей в рамках громадської організації із розвитку науки та технологій; б) користуватися податковими пільгами, відповідно до положень ст. 64 цього Закону; в) мати доступ до відповідних засобів та *працювати в умовах, які є більш сприятливими, ніж ті, які передбачено для державних службовців та цивільних працівників* (курсив мій. – *О.Н.*), та більш придатними в рамках вимог щодо досягнення затверджених завдань із розвитку науки та технологій; г) не нести цивільної відповідальності за завдані Державі шкоду або ризик через об'єктивні причини, пов'язані із виконанням завдань із розвитку науки та технологій та в умовах цілковитого виконання наукового процесу та його правил. 2. Провідний науковий співробітник, на додаток до положень п. 1 цієї статті, має право користуватися наступними перевагами: а) користуватися пріоритетом під час визначення важливих завдань із розвитку науки та технологій; б) формувати власну видатну науково-дослідницьку команду для праці в його/її професійних сферах та бути забезпеченим коштами або допоміжними коштами для професійної діяльності такої команди; в) особисто вносити пропозиції та брати участь у формулюванні, оцінці та критиці загальнонаціональних або секторальних проявів політики у сфері розвитку науки та технологій; г) мати виняткову можливість незалежно критикувати національні, міністерські та провінційні завдання із розвитку науки та технологій; д) користуватися особливим утриманням, як це передбачено Урядом; е) отримувати фінансову підтримку для участі у вітчизняних та міжнародних наукових конференціях та семінарах, які мають відношення до його/її професійної сфери. 3. Науковець, якого призначено виконувати національні завдання особливої важливості із розвитку наукової та технологічної сфери, на додаток до переваг, викладених у п. 1 цієї статті, має право користуватися наступними перевагами: а) отримувати спеціальну заробітну плату та преференційне грошове утримання, як це погоджено із державною агенцією, яка визначила завдання; за державний рахунок бути забезпеченим житлом та транспортним засобом на час виконання визначеного завдання; б) пропонувати мобілізацію працівників у сфері розвитку науки та технологій, коштів, матеріальних та фінансових джерел для забезпечення виконання завдання; в) приймати на роботу та визначати рівень винагороди для вітчизняних та закордонних експертів; приймати рішення про закупівлю винаходів, ідей, технічної документації та технічного ноу-хау для виконання завдання в рамках визначених коштів; г) приймати рішення про використання коштів та отримувати фінансову допомогу для участі у вітчизняних та закордонних наукових конференціях та семінарах, що відповідають його/її професійним сферам; д) користуватися повноваженнями щодо організації процесу виконання визначеного завдання. 4. Молодий талановитий науковець, на додаток до преференцій, викладених у п. 1 цієї статті, має право користуватися наступними: а) користуватися перевагами в отриманні гранту для проходження підготовки всередині країни та за кордоном для підви-

щення його/її кваліфікації; б) формувати власну видатну науково-дослідницьку команду для праці в його/її професійних сферах та бути забезпеченим коштами або допоміжними коштами для професійної діяльності такої команди; в) бути призначеним для виконання завдань у сфері розвитку науки та технологій та користуватися перевагами у виконанні або участі у виконанні інших завдань у сфері розвитку науки та технологій; г) отримувати фінансову допомогу для участі у вітчизняних та зарубіжних наукових конференціях, які мають відношення до його/її професійної сфери. 5. Уряд уточнить зміст цієї статті».

Важлива увага в рамках цього Закону приділяється залученню до сфери розвитку науки та технології у В'єтнамі закордонних фахівців, якими визнаються, відповідно до ст. 24 «Залучення працівників сфери розвитку науки та технологій, які є закордонними в'єтнамцями або іноземними експертами» Закону, закордонні в'єтнамці та інші закордонні громадяни (переклад з мови-оригіналу джерела): «1. Заохочується участь у діяльності із розвитку науки та технологій у В'єтнамі працівників сфери розвитку науки та технологій, які є закордонними в'єтнамцями або іноземними експертами. 2. Під час роботи у В'єтнамі працівники сфери розвитку науки та технологій, які є закордонними в'єтнамцями або іноземними експертами, користуються правами та виконують обов'язки, зазначені у статтях 20 та 21, та користуються наступними перевагами: а) бути призначеними або найнятими на керівні посади в організаціях із розвитку науки та технологій; бути призначеним виконувати завдання із розвитку науки та технологій на всіх рівнях; їхні кандидатури мають право розглядатися для визнання за ними науково-дослідницьких або технологічних посад або призначення їх на такі посади, як це передбачено ст. 19 цього Закону; б) отримувати заробітну плату експерта, як це може бути передбачено рішенням Уряду, та користуватися іншими перевагами, відповідно до укладених контрактів; в) користуватися правом в'їзду, виїзду, перебування, проживання та іншими перевагами, відповідно до діючого законодавства. 3. Іноземні експерти заохочуються до участі у діяльності із розвитку науки та технологій у В'єтнамі та користуються наступними перевагами: а) бути призначеними або найнятими на керівні посади в організаціях із розвитку науки та технологій; бути призначеним виконувати завдання із розвитку науки та технологій; б) користуватися правом в'їзду, виїзду, перебування, проживання та іншими перевагами, відповідно до діючого законодавства; в) отримувати заробітну плату експерта, як це може бути передбачено рішенням Уряду, та користуватися іншими перевагами, відповідно до укладених контрактів. Працівники сфери розвитку науки та технологій, які є закордонними в'єтнамцями або іноземними експертами та які зробили вагомий внесок у розвиток науки та технологій у В'єтнамі, користуватимуться повагою, славою та отримуватимуть нагороди від В'єтнамської Держави, нагороди за розвиток науки та технологій у В'єтнамі. 4. Уряд В'єтнаму уточнить зміст цієї статті».

Висновок. Таким чином, правові норми Закону Соціалістичної Республіки В'єтнам «Про діяльність у сфері розвитку науки та технологій» цілковито відтворюють характер їх міжгалузевої належності як до галузі трудового права, так і інших правових галузей, зокрема права у сфері освіти, науки та культури, а також права інтелектуальної власності. Цей Закон підтверджує означений міжнародний галузево-правовий досвід на прикладі змісту норм джерел права у сфері науково-дослідницької діяльності тієї чи іншої, окремо взятої країни, засвідчуючи однак при цьому і яскраві демократичні та транскордонні механізми участі у діяльності, пов'язаній із розвитком науки та технологій у В'єтнамі.

Список використаних джерел:

1. Law on Science and Technology of the Socialist Republic of Vietnam №29/2013/QH13, passed on June 18, 2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.most.gov.vn/Desktop.aspx/S_T_Legislations/STLegislation/The_translation_is_for_reference/. – Назва з екрана.

Назымко Елена Викторовна,
кандидат юридических наук
(Донецкий юридический институт МВД Украины)

**НОРМАТИВНО-ПРАВОВЫЕ СТАНДАРТЫ
РЕГУЛИРОВАНИЯ ТРУДОВЫХ ОТНОШЕНИЙ
В СФЕРЕ НАУЧНО-ИССЛЕДОВАТЕЛЬСКОЙ
ДЕЯТЕЛЬНОСТИ В СОВРЕМЕННОМ
ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВЕ
СОЦИАЛИСТИЧЕСКОЙ РЕСПУБЛИКИ
ВЬЕТНАМ**

В данной статье автор осуществляет рассмотрение и анализ нормативно-правовых стандартов регулирования трудовых отношений, имеющих место в рамках сферы научно-исследовательской деятельности, в соответствии с действующим Законом Социалистической Республики Вьетнам «О деятельности в сфере развития науки и технологий». Автор приводит именно те правовые нормы данного Закона, устанавливающие и регулирующие правовой статус работника сферы развития науки и технологий в качестве полноправного субъекта института трудовых отношений. На примере данного Закона автор также приводит подтверждения устойчивого характера одновременной, точнее межотраслевой принадлежности сферы научно-исследовательской деятельности как к системе чисто трудового права, так и системы права в сфере образования, науки и культуры, что, таким образом, имеет проявление не только на уровне международного, но и национального права определенной отдельно взятой страны.

Ключевые слова: *нормативно-правовые стандарты, институт трудовых отношений, организации в сфере развития науки и технологий, Закон Социалистической Республики Вьетнам «О деятельности в сфере развития науки и технологий», работники в сфере развития науки и технологий.*

Olena V. Nazymko,
candidate of law sciences
(Donetsk Law Institute of MIA of Ukraine)

**THE NORMATIVE AND LEGAL STANDARDS OF
REGULATING LABOR RELATIONS WITHIN
THE FIELD OF SCIENTIFIC AND RESEARCH
ACTIVITIES UNDER THE PRESENT
LEGISLATION OF THE SOCIALIST REPUBLIC
OF VIETNAM**

In the paper the author considers and analyzes the normative and legal standards of regulating labor relations taking place within the field of scientific and research activities in compliance with active Law on Science and Technology of the Socialist Republic of Vietnam. The author adduces concrete legal norms of the given Law establishing and regulating the legal status of the scientific and technology worker as a full rights subject of labor relations institution. Based on the example of the Law the author also proves determined character of simultaneous, more precisely inter-branch assignment of the field of scientific and research activities both purely to labor law system and education, science and culture law system that characterizes not only international, but also national law of a country being taken separately.

It is concluded that the legal provisions of the Law of the Socialist Republic of Vietnam "on activities in the field of science and technology" fully reflect the nature of membership as labor law and other legal areas, in particular the right to education, science and culture, and intellectual property rights. This law confirms the designated international industry experience and legal norms example of content sources of law in the research activities of a single country, but it indicating and vibrant democratic mechanisms and cross-border participation in activities related to the development of science and technology in Vietnam.

Key words: *normative and legal standards, labor relations institution, scientific and technological organization, Law on Science and Technology of the Socialist Republic of Vietnam, scientific and technological workers.*

Надійшла до редколегії 20.06.2016